

Historie lhoteckých zvonů

složil Martin Szikora z Kostelní Lhoty, přednesly děti ze lhotské školy a školky

Naše Lhota v názvu nese,
Že je Lhotou Kostelní,
Protože tu kostel stojí,
Od počátku jejích dní.

Každý kostel má své zvony,
Tak i ten náš měl hned tři,
Co rozdávaly pláč i radost
A svolávaly lid na mši.

Jednoho dne zvony zmlkly,
A svět přikryl černý mrak,
Potom všechny odletěly
Rozhodně ne do oblak.

A když zase slunce vyšlo,
Lidé chtěli zvony zpět,
Aby mohly v naší Lhotě,
Znovu krásně vyzvánět.

Povedlo se je k nám vrátit,
Za přispění lidí všech,
A ty se zas rozezněly
Že se při tom tajil dech.

Tak šel čas a zvony zněly,
Pěknou, dlouhou řádku let.
Až se zase našel jeden,

Co chtěl válkou spasit svět.

Zvony opět odletěly,
Nikdo už je neviděl,
Určitě z nich vyrobili,
Spoustu nových velkých děl.

Po velikém únoru
Komanč zvony nesháněl.
Kostely mu překážely,
A lidi nich vyháněl.

A pak přišla doba klidu,
Kostel rozkvet jako květ,
Ale zvony pořád chybí.
Co je takhle vrátit zpět!

Pár nadšenců rozhodlo se,
Že velký zázrak zkusí,
A ve Lhotě na výročí,
Zvony zvonit musí.

Jejich dílo zdařilo se,
vstoupíme do historie,
Před námi tu teďka stojí
Václav a – Marie.

Jsou to zvony všech Lhoťáků
a hlavně našich dětí,
Proto si teď všichni přejme
Ať nikdy neodletí.

Člověk i zvon srdce mají,
Od těch dob, co stojí svět,
Ať s ním lásku rozdávají,
Aspoň dalších tisíc let.